

ταπίνω|και πινω κρασί 'ναι γιαντρικό και ποιο νερό να πίνω» και Κρητ. Θέατρ. 2, 121 (ἐκδ. Κ. Σάθα, σ. 112) «καλά τὸ λέγεις, μὰ ὄντας δῆς καλὴ γουλιά 'ς τὸ πιάτο, | νά, θὰ τὴν πιάσω, τὸ ζιμιλό, μοῦ λέγεις, ἄς' τὴν κάτω». Διὰ τὸν τύπ. *γ ο υ λ ι α* βλ. καὶ 'Αγαπ., Γεωπον., σ. 8 «μὴ τρώγετε σπουδακτικὰ ὡς λαίμαργοι... ἄς εἶναι καὶ οἱ γουλίες μικρές». Διὰ τὸν τύπ. *γ ο υ γ ι ἄ* πβ. I. Ποῦλ., Λεξικογρ. Δελτ. 1 (1938), σ. 148 - 149. Παρὰ τοὺς τύπ. *ο υ λ ι ἄ* καὶ *ο λ ι ἄ* βλ. καὶ *μ ι α ο υ λ ι ἄ*. Οἱ τύπ. *γ ο υ λ ι ἄ* καὶ *ο υ λ ι ἄ* καὶ παρὰ Σομ.

1) Ποσότης τροφῆς στερεᾶς ἢ ὑγρᾶς ὅσῃν χωρεῖ τὸ στόμα καὶ δύναται νὰ καταποθῇ ἅπαξ πολλαχ. καὶ Τσακων.: Μὲ τὴν πεῖνα ποὺ ἔχει, αὐτὸ τὸ κομμάτι δυὸ γουλιές τὸ κάνει 'Αθῆν. Αὐτὸ ὅλο - ὅλο μιὰ γουλιά εἶναι αὐτόθ. Πχιε νερό νὰ πάη κάτω ἢ γουλιά Κρήτ. 'Εφαγε δυὸ γουλιές Λευκ. Τίς ἐλίες μὴν τίς τρώης μιὰ 'ς τὴ βουλιά Μεγίστ. 'Ουλιά - 'ουλιά τὸ 'πινε τὸ κρασί Νάξ. ('Απύρανθ.) Τὸ ἄρτουμα ν' ἐμποιτῶσε δὴ γουλίε (τὸ τυρὶ τὸ ἔκαμε δυὸ γουλιές) Τσακων. Δυὸ γουλιές ἦπε οὔλο - οὔλο Εὐβ. (Βρύσ.) Νὰ πιῆς τρεῖς γ'λιές ἀπ' τὸ νερό Σκῦρ. Τέσσεροι νομάτοι εἴμεστε, τέσσερεις γουλιές 'καμε τὸ κρέας Α. Κρήτ. 'Εδιάλεξε τίς γουλιές καὶ ἤφηκε τσι πατάτες αὐτόθ. Μεγάλες γουλιές τὸ 'κοψες τὸ κρέας καὶ δὲ θὰ ψήνεται Κρήτ. (Σητ.) 'Απῆς τὸ 'γδαρένε καὶ τὸ ξεκοιλιάσενε, ἔκαμενε τὸ σπληνογάδουμο κ' ὕστερα ἔκοφενε τὰ βράτη γουλές - γουλές καὶ τὰ τσίτωσε σὲ μιὰ ξύλινη σούβλα (τὰ βράτη = οἱ ὄρχεις) Δ. Κρήτ. Μεάληβ-βουλιάβ-βάλε Ρόδ. (Μονόλιθ.) Τὸ πηγάδι ἀγιάζονταν κ' ἐκεῖνο μὲ κάμποσες γουλιές ἀπὸ διαβασμένο νερό Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. ἡθογρ. 2, σ. 8 || Φρ. Βουδήδα γ'λιά (=μεγάλη καὶ παρατεταμένη ρουφηξιά) Λέσβ. || 'Ασμ.

Μὰ μένα κι ἄν μὲ κόψετε γουλιές - γουλιές 'ς τὴ δάβλα, τὰ βαῖράκια δὲ χαλοῦ, μόνο θὰ 'ρθοῦνε κι ἄλλα Κρήτ.

'Ο κάττης κι ὁ καλόγερος πάδ' ἀγαποῦ τὸ ψάρι, ὁ γέρος τὴ γαλὴ γουλιά κ' ἢ νιὰ τὸ παλληκάρι αὐτόθ. Συνών. *γ λ ο υ π ι ἄ*, *γ ο υ λ α* (I) 2β, *γ ο υ λ η μ α τ ι ἄ*, *κ α τ α π ο σ ι ἄ*, *λ α ρ υ γ γ ι ἄ*, *ρ ο υ φ η ξ ι ἄ*. β) Γλοιώδης τροφή, ὅσῃν διὰ τοῦ δακτύλου ἐμβάλλουν αἱ γυναικες εἰς τὸ στόμα τῶν νηπίων Λευκ.: 'Εφαγε δυὸ γουλιές. γ) Τὸ ἔμεσμα τῶν βρεφῶν Λευκ. Συνών. *γ ο υ λ ι* (I) 3. 2) 'Η ἐλαχίστη ποσότης πράγματός τινος πολλαχ. καὶ Τσακων.: Δῶσε μου μιὰ γουλιά νερό — κρασί πολλαχ. Φτειάζε μου μιὰ γουλιά καφέ Κεφάλλ. Μιὰ γουλιά νερό Νάξ. (Φιλότ.) 'Ηπια μιὰ γουλιά κρασί κ' ἠνεστυνώθηκα Σίφν. Οὔτε γουλιά νερό δὲν ἔχει τ' ἀσκι Στερελλ. ('Αχυρ.) Μιὰ γουλιά νερό κ' ἔσκασα αὐτόθ. Δό μου μιὰ γουλιά τυρὶ Κρήτ. Δὲν ἐβαλῆκα γουλιά 'ς τὸ στόμα μου (= δὲν ἐβαλα τίποτα στὸ στόμα μου) Τσακων. 'Ο 'σα φερίζον νιὰ γουλιά ὅο νὰ κίωμε; (δὲν ἔφερνες μιὰ γουλιά νερό νὰ πίνωμεν;) αὐτόθ. || Φρ. Μιὰ γουλιά (= ὀλίγον) πολλαχ. Συνών. φρ. *Μ ι ἄ κ ο υ τ α λ ι ἄ - μ π ο υ κ ι ἄ - ν υ χ ι ἄ - σ τ α λ ι ἄ - σ τ α ξ ι ἄ - φ τ υ ξ ι ἄ - χ α ψ ι ἄ*. Πβ. καὶ *μ ι ἄ 'ο υ λ ι ἄ*. || Παροιμ. φρ. Πνίγεται σὲ μιὰ γουλιά νερό (ἐπὶ τοῦ ἀδυνατοῦντος νὰ ἐξεύρη λύσιν εἰς εὐκόλους ὑποθέσεις, ἐπὶ ἀδυνάτου χαρκακτῆρος) Πελοπν. ('Αρχαδ.). Συνών. φρ. Πνίγεται σὲ *μ ι ἄ κ ο υ τ α λ ι ἄ ν ε ρ ὀ*. Τὸν πνίγει σὲ μιὰ γουλιά νερό (= τὸν μισεῖ θανασίμως) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. φρ. Τὸν πνίγει σὲ *μ ι ἄ κ ο υ τ α λ ι ἄ ν ε ρ ὀ*. || Παροιμ. Γουλιά - γουλιά γιουμίζ' ἢ γ'λιά (ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπιτυγχάνει τις τὸ ὅλον) Στερελλ. ('Αχυρ.) Συνών. παροιμ. Φασοῦλι τὸ φασοῦλι γιομίζει τὸ σακ-

κ ο υ λ ι. Συνών. εἰς λ. *ἀ γ κ ι δ ι* 3. 3) Μικρὸν διάστημα χρόνου Κάλυμν. Καρ. ('Αλικαρνασσ.) Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ. 'Αρχάν. Κριτσ. Ρέθυμν. Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Σίφν. Τσακων. (Πραστ.): Στάσου μιὰ γουλέα Κύθν. 'Ηπερτα μιὰ 'ουλιά (= κατεκλινόμην ἐπὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα) Σίφν. Κάτσα νιὰ γουλιά νὰ ντ' ὀράμε (= κάθησε ὀλίγον νὰ σὲ ἴδωμεν) Πραστ.

γουλιά ἢ. (II) γουλέα Μέγαρ. γουλιά Πελοπν. ('Αργ. Δημητσ.) — Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 94 γ'λιά Σκῦρ. ἀγ'λιά Εὐβ. (Αἰδηψ. 'Ακρ. κ. ἀ.) Στερελλ. ('Αράχ.) Πληθ. γουλές Μέγαρ. γουλές Μέγαρ. Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ο υ λ ι* (II).

1) Εἶδος κράμβης (Brassica) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae) Πελοπν. ('Αργ.) 2) Τὸ φυτὸν Ὑάκινθος ὁ ἀνατολικὸς (Hyacinthus orientalis) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριειδῶν (Liliaceae) Χελδρ. - Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. *ζ ο υ μ π ο ὑ λ ι*. 3) Τὰ μικρὰ κρόμμυα τὰ κατὰλληλα πρὸς φύτευσιν Σκῦρ. Συνών. *κ ο κ κ ἄ ρ ι*. 4) 'Η σκελὶς τοῦ σκόρδου καὶ τῶν διαφόρων ἐσπεριδοειδῶν Εὐβ. ('Ακρ. κ. ἀ.): Μιὰ ἀγ'λιά σκόρδου 'Ακρ. Συνών. *ἀ γ λ ι - θ α* 1, *γ ο υ λ ι* (II) A 9, *σ κ ε λ ι δ α*, *σ π υ ρ ι δ α*. 5) Τὸ ἐδώδιμον μέρος τοῦ ἀμυγδαλοῦ, καρύου ἢ διαφόρων ὀσπρίων ἢ πυρηνόκαρπων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λοβοῦ, τὸ ἀποφλοιωμένον Εὐβ. (Αἰδηψ. 'Ακρ. κ. ἀ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Δημητσ.) Σκῦρ. Στερελλ. ('Αράχ.): Τὸ ἀμύγδαλον ἔχει μιὰ γ'λιά ἢ δυὸ γ'λιές Σκῦρ. Βγάζω ἀγ'λιές γιὰ νὰ κάμω σουτζούκια Αἰδηψ. Πήγαινε ν' ἀγοράσης δυὸ δεκάρες γουλές Μέγαρ. Τοῦ 'δουσι νιὰ ἀγ'λιά μύγδαλον - καρύδ' 'Ακρ. || Φρ. Τοὺν ἔκαμι ἀγ'λιά καθαρισμέν' (= τοῦ ἔφαγε τὰ χρήματα) 'Αράχ. Συνών. φρ. Τὸν ἔγδαρε, τὸν μάδησε, τὸν ἔεπο οὐ πὺ λ ι α σ ε. || Αἰνιγμ.

'Απὸ ὅξω 'ναι σπανὸ | κι ἀπομέσα μαλλιαρὸ κι ἀπομέσα 'ς τὰ μαλλιά | ἔχει μιὰ καλὴ γουλιά (τὸ κάστανον) Δημητσ. Συνών. *γ ο υ λ ι* (II) A 8. β) Μεταφ., πᾶν πρᾶγμα τελειῶς καθαρισμένον, λεῖον Εὐβ. ('Ακρ. κ. ἀ.): Τοῦ γούριμι μὲ τὴν ψιλὴ μηχανὴ κι τοῦ 'καμι τοῦ κιφάλ' ἀγ'λιά 'Ακρ. γ) Τὸ κατὰ τὴν στέψιν ὑπὸ τοῦ ἱερέως προσφερόμενον εἰς τοὺς νεονύμφους, τὸν παράνυμφον καὶ τοὺς συγγενεῖς τεμάχιον ἀποφλοιωμένου ἀμυγδαλοῦ ἐντὸς μέλιτος Μέγαρ.

γουλιάζω (I) Κρήτ. (Κίσ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Δαιμον.) γουλιάζον Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) γ'λιάζον Σάμ. γουλιάζω Πόντ. (Τραπ.) 'ουλιάζω Νάξ. ('Απύρανθ.) γουλ-λιάζ-ζω Κῶς γουλτζιάζ-ζω Κῶς γουλιάζω Ρόδ. γουλγιάζω Ρόδ. (Σάλακ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ο υ λ α* (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - *ι ἄ ζ ω*.

1) Καταπίνω, τρώγω Κρήτ. Σάμ.: 'Ὡς θὰ δῇ τὸ φαί 'ς τὴ δάβλα, δελόγο ἀρχίζει καὶ τὸ γουλιάζει βουκκιές - βουκκιές (δελόγο = ἀμέσως) Κρήτ. Τὰ μῆλα σοφθήκανε οὔλα, πινὸς τὰ γούλιασι; Σάμ. 2) Παραμένω ἐπὶ τοῦ λάρυγγος, κυρίως ἐπὶ φαγητοῦ κατὰ τὴν κατάποσιν Κῶς: 'Αμα τρώω μβιλιούριμ, βάνδα μόνον γουλ-λιάζ-ζει μου (= ὅταν τρώγω πλιγούρι, χονδροκομμένον σιτάρι, πάντοτε τοῦτο καθίζει εἰς τὸν λάρυγγά μου). 'Εγούλτζιασέ-με τὸ φαί (τὸ φαγητὸν ἐκάθησε εἰς τὸν λάρυγγά μου). 3) Ὑπερπληροῦμαι κατὰ τὸν πρόλοβον καὶ διατρέχω κίνδυνον, ἐπὶ πτηνῶν Κρήτ. (Κίσ. κ. ἀ.): Γουλιασμένη 'ναι ἡ γι - ὄρ'θα μας (ἡ ὄρνιθα μας ἔχει φάει πολλὴν τροφήν) Κίσ. 4) Καταντῶ λαίμαργος, πει-

